

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.705 van 27 januari 2011
in de zaak A. 189.340/VII-37.242.**

In zake : 1. Ivan FOUVRY
 2. Ginette VERSCHAEVE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rik Ascrawat
 kantoor houdend te Veurne
 Kaaiplaats 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
WEST-VLAANDEREN

Tussenkomende partij :
 Patrick HAUSPIE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katia Bouve
 kantoor houdend te De Haan
 Mezenlaan 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 augustus 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 29 mei 2008 waarbij het beroep, ingediend tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alveringem van 12 april 2002 houdende de weigering aan Patrick Hauspie van de milieuvergunning voor het exploiteren van een graanopslagplaats, gelegen aan de Izenbergestraat 153 te Izenberge (Alveringem), wordt ingewilligd en de milieuvergunning wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 21 oktober 2008.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 december 2010.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rik Ascrawat, die verschijnt voor de verzoekende partijen, adjunct-adviseur Sandy Vanparys, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Kristien Grouwels, die loco advocaat Katia Bouve verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Eric Lanksweerdts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De tussenkomende partij baat in de Izenbergestraat te Izenberge (Alveringem), een inrichting uit voor de opslag van landbouwproducten en een tuincentrum voor particulieren.

4. Op 4 februari 2002 dient zij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alveringem een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe opslagplaats voor het drogen en opslaan van volle granen en het opslaan van kunstmest.

Volgens het bij koninklijk besluit van 5 februari 1979 vastgesteld gewestplan Diksmuide-Torhout is de inrichting gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

5. De eerste verzoeker woont naast het terrein waarop de bestreden loods zal komen. De tweede verzoekster baat een hotel uit dat zich op ruim 100 meter van de geplande inrichting bevindt.

6. Op 12 april 2002 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alveringem de gevraagde vergunning.

7. De tussenkomende partij tekent hiertegen beroep aan bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen.

8. De verwerende partij willigt op 10 oktober 2002 het beroep in. Zij heft de beslissing waartegen beroep werd ingediend op en verleent de gevraagde milieuvergunning aan de tussenkomende partij.

9. Bij arrest nr. 178.902 van 24 januari 2008 vernietigt de Raad van State dit besluit.

10. Ingevolge dit vernietigingsarrest wint de verwerende partij opnieuw een aantal adviezen in. Op 29 mei 2008 willigt zij het beroep opnieuw in en verleent zij de gevraagde vergunning aan de tussenkomen de partij.

Dit is het bestreden besluit.

11. Op 23 oktober 2002 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alveringem aan de tussenkomen de partij een bouwvergunning voor het bouwen van een loods voor graanopslag op de betrokken locatie. Dit besluit wordt bij arrest van de Raad van State nr. 193.746 van 2 juni 2009 nietig verklaard.

IV. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

12.1. In hun tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2, 5, 6, 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), van het koninklijk besluit van 5 februari 1979 tot vaststelling van het gewestplan Diksmuide-Torhout en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". De verzoekende partijen voeren onder meer aan dat in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden een dubbel toetsingscriterium geldt voor de beoordeling van vergunningsaanvragen: een planologisch criterium, inzake het agrarisch gebied, en een esthetisch, inzake de landschappelijke waarde. Zij stellen dat het bestreden besluit geen toetsing inzake het esthetisch criterium bevat en dus niet motiveert waarom de inrichting zou thuishoren in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Volgens hen wordt "in de betwiste vergunning niet de minste motivatie (...) gegeven waarom een dergelijk bedrijfsgebouw (...) zou thuishoren in een waardevol agrarisch gebied" en steunt "gans de motivering van de Bestendige

Deputatie (...) op het louter agrarisch karakter van het gebied daar waar er geen rekening gehouden wordt dat het hier gaat om een waardevol agrarisch gebied".

12.2. De verwerende partij repliceert hierop dat een milieuvergunning minder grondig moet worden getoetst aan de stedenbouwkundige voorschriften dan een stedenbouwkundige vergunning en dat de inrichting manifest para-agrarisch is zodat er zich te dezen "geen onoverkomelijke stedenbouwkundige problemen stellen" temeer nu "de bevoegde administraties van oordeel zijn dat de inrichting op de gekozen plaats probleemloos kan ingeplant worden". De verwerende partij beklemtoont voorts dat zij, als milieuvergunningverlenende overheid, in concreto de overeenstemming met het landschappelijk waardevol karakter van het agrarisch gebied is nagegaan door vast te stellen "dat de (...) loods aansluit op de bestaande bebouwing waardoor het open landschap minimaal wordt aangetast, (...) normale afmetingen heeft en wordt opgericht in aanvaardbare materialen". Zij wijst er ten slotte nog op dat "de landschappelijke inpasbaarheid van de zone-eigen (...) loods (...) een stuk beter (is) dan het hotel van de tweede verzoekster".

12.3. De tussenkomenende partij ziet blijkens haar verzoekschrift tot tussenkomst in dit tweede middel "een herhaling van het middel dat verzoekers aanvoerden in de annulatieprocedure mbt de vorige - vernietigde - beslissing van de bestendige deputatie", waarin de Raad van State een schending van de formele motiveringsplicht heeft vastgesteld. Zij merkt op dat "verzoekers nog steeds niet expliciet zijn wat betreft het aanvoeren van de formele motiveringsverplichting, zodat kan getwijfeld worden of wat aangenomen werd in het annulatiearrest nr. 178.902 van 24 januari 2008 kan volgehouden worden" en dat de verzoekende partijen hoe dan ook "op geen enkele wijze de - nieuwe - motieven ontmoeten die zijn opgenomen in het bestreden besluit".

Voor het overige herneemt de tussenkomenende partij grotendeels haar verweer uit de zaak G/A 131.092/VII-28.607, dat als volgt kan worden samengevat. De tussenkomenende partij betoogt dat de verzoekende partijen

verwarrend zijn omtrent de ligging van haar perceel. Dat perceel ligt volgens haar niet in een woongebied met landelijk karakter. De tussenkomen partij stelt dat de verzoekende partijen in hun bezwaren geen grieven op stedenbouwkundig vlak hebben geuit, maar enkel met betrekking tot de hinder; dat zij zeer vaag blijven en niet daadwerkelijk omschrijven waarom de uitbating niet zou thuishoren in waardevol agrarisch gebied. De tussenkomen partij betoogt dat het perceel deel uitmaakt van een structureel aangetast gebied, waartoe de eerste verzoeker zelf bijdroeg. Zij vervolgt dat de verzoekende partijen ten onrechte aan de verwerende partij verwijten dat in de betwiste vergunning geen motivering naar voren wordt gebracht waarom een dergelijk bedrijfsgebouw zou thuishoren in een agrarisch gebied. De tussenkomen partij vervolgt dat de stelling van de verzoekende partijen er op neer zou komen dat de overheid een vergunningsaanvraag als de voorliggende moet weigeren, en dus ook moet weigeren haar appreciatierecht uit te oefenen, hoewel de overheid verplicht is te appreciëren. De appreciatie van de overheid mag enkel marginaal worden getoetst. Gelet op de feitelijke toedracht kan men, steeds volgens de tussenkomen partij, bezwaarlijk staande houden dat de verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan een daad van pure willekeur of van kennelijke onredelijkheid door te besluiten dat de geplande uitbating het landschapsschoon niet op onaanvaardbare wijze schaadt. Zij besluit dat alle overheden die in dit dossier over het stedenbouwkundig aspect hebben moeten adviseren en beslissen, tot hetzelfde inzicht en besluit zijn gekomen, en dat men zich bezwaarlijk kan voorstellen dat al die besturen zonder onderscheid elk gevoel voor redelijkheid verloren zouden hebben en zich redeloos aan willekeur hebben overgegeven.

12.4. In hun memorie van wederantwoord beklemtonen de verzoekende partijen nog "dat iedere milieuvergunningsaanvraag dient getoetst te worden aan de geldende stedenbouwkundige voorschriften", dat het gebied "ongerept en geenszins aangetast" is en dat de aanvraag niet werd getoetst aan het landschappelijk waardevol karakter van het agrarisch gebied.

12.5. In de laatste memorie voegt de tussenkomen­de partij nog toe dat in het middel geen schending kan worden gelezen van enige motiveringsverplichting en nog minder van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet).

Indien dit toch het geval zou zijn, dan zou het middel volgens de tussenkomen­de partij niet ontvankelijk zijn, aangezien het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en de middelen en de verzoekende partijen de motiveringswet niet vermelden.

Volgens de tussenkomen­de partij dient men er "een bijzondere formalistische lezing op na te houden omtrent een formeel gebrek indien wordt geoordeeld dat in de bestreden beslissing niet expliciet genoeg en formeel zou zijn gezegd dat de inrichting verenigbaar is met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied" en kan er niet "tegelijk op formalistische wijze en in het nadeel van de bestreden beslissing geoordeeld worden en op onformalistische wijze in het voordeel van de verzoekers".

De tussenkomen­de partij besluit dat indien, na het vernietigingsarrest van de Raad van State inzake de stedenbouwkundige vergunning, ook het milieuvergunningsdossier omwille van het esthetisch criterium moet worden hernomen, dit "enkel een papieren meerwaarde" zal toevoegen aan het dossier, waarbij "(wordt) voorbijgegaan aan de specificiteit van de bevoegdheden van de diverse vergunningsverlenende overheden".

Beoordeling

13.1. De verzoekende partijen stellen dat het bestreden besluit geen motivering bevat omtrent de verenigbaarheid van de inrichting met het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Zij achten dus de formele motiveringsplicht geschonden. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn is het nodig dat summier, doch duidelijk, de beweerde onregelmatigheid van het bestreden

besluit wordt aangegeven. Het is niet vereist dat in het verzoekschrift de wetsbepalingen worden aangegeven die zouden zijn geschonden.

13.2. De overheid die uitspraak moet doen over een milieuvergunningsaanvraag moet de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht nemen. Dit houdt onder meer in dat zij de vergunning dient te weigeren als de inrichting niet past in de bindende voorzieningen van het plan.

Het perceel waarop de kwestieuze vergunning betrekking heeft, is gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Artikel 11.4.1. van het inrichtingsbesluit bepaalt dat de agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin en dat die gebieden, behoudens bijzondere bepalingen, enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen mogen bevatten, de woning van de exploitanten, de verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en para-agrarische bedrijven.

Artikel 15.4.6.1. van het inrichtingsbesluit omschrijft de landschappelijk waardevolle gebieden als gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.

13.3. Uit deze voorschriften volgt dat de toelaatbaarheid van hinderlijke inrichtingen in landschappelijk waardevolle gebieden op grond van een dubbel criterium moet worden getoetst: een planologisch criterium, dat veronderstelt dat de overheid nagaat of de te vergunnen inrichting in overeenstemming is met de bestemming agrarisch gebied, en een esthetisch

criterium, dat inhoudt dat de inrichting in overeenstemming is met de eisen ter vrijwaring van het landschap.

13.4. In het bestreden besluit wordt omtrent de stedenbouwkundige en ruimtelijke overeenstemming van de inrichting gesteld dat de aangevraagde vergunning de exploitatie betreft van een ondertussen gerealiseerde loods, dat de loods zone-eigen is en deel uitmaakt van een bestaand para-agrarisch bedrijf, dat de inplanting ervan aansluit op bestaande bebouwing, "waardoor het bestaande landschap minimaal wordt aangetast", en dat hij normale afmetingen heeft en wordt opgericht in aanvaardbare materialen. Voorts wordt opgemerkt dat op het bouwplan een groenscherm wordt voorzien langs twee zijden van de loods, dat langs de straatkant een buffer noodzakelijk is om de loods inpasbaar te maken in het open landschap en om de overlast naar de aanpalende percelen te temperen, en dat onder deze voorwaarden de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Verder wordt expliciet de argumentatie omtrent de stedenbouwkundige verenigbaarheid bijgetreden die werd aangevoerd bij het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning van 23 oktober 2002.

13.5. De voormelde stedenbouwkundige overwegingen zijn niets meer dan loutere affirmaties dat de aanvraag de schoonheidswaarde van het betrokken gebied niet in het gedrang brengt, en vormen een niet-afdoende motivering. Dat de inrichting van de tweede verzoekster landschappelijk nog minder inpasbaar zou zijn, zoals de verwerende partij voorhoudt, doet hieraan geen afbreuk.

De verwijzing naar de motivering uit de stedenbouwkundige vergunning van 23 oktober 2002 en het uitdrukkelijk bijvallen hiervan is evenmin dienstig, nu ook dit besluit bij arrest nr. 193.746 van 2 juni 2009 door de Raad van State werd vernietigd omwille van het ontbreken van een "afdoende motivering met betrekking tot de verenigbaarheid van de aanvraag met de aanwijzing 'landschappelijk waardevol' die het gewestplan aan het betrokken agrarisch gebied heeft gegeven."

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 29 mei 2008 waarbij het beroep, ingediend tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alveringem van 12 april 2002 houdende de weigering aan Patrick Hauspie van de milieuvergunning voor het exploiteren van een graanopslagplaats, gelegen aan de Izenbergestraat 153 te Izenberge (Alveringem), wordt ingewilligd en de milieuvergunning wordt verleend.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig januari tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin